

z dnia 14 kwietnia 1967 r.

o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.**R o z d z i a ł 1.****Przepisy ogólne.**

Art. 1. Prokuraturę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej stanowią: Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i podlegli mu prokuratorzy powszechnych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury.

Art. 2. 1. Zadaniem Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i podległych mu prokuratorów jest strzeżenie praworządności ludowej, a w szczególności ściganie przestępstw, czuwanie nad ochroną własności społecznej, zapewnienie poszanowania praw obywateli.

2. Działalność Prokuratury ma na celu ochronę i umacnianie ustroju politycznego i społeczno-gospodarczego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 3. 1. Zadania określone w art. 2 Prokurator Generalny i podlegli mu prokuratorzy wykonują przez:

- 1) prowadzenie lub nadzorowanie postępowania przygotowawczego w sprawach karnych oraz wnoszenie i popieranie oskarżenia przed sądami,
- 2) wytaczanie powództw w sprawach karnych i cywilnych, a nadto udział w postępowaniu cywilnym, jeżeli tego wymaga ochrona praworządności, praw obywateli, interesu społecznego lub własności społecznej,
- 3) podejmowanie przewidzianych prawem środków zmierzających do zapewnienia prawidłowego i jednolitego stosowania prawa w postępowaniu sądowym, karno-administracyjnym i administracyjnym oraz w innych rodzajach postępowania, o których stanowią ustawy,

- 4) sprawowanie nadzoru nad wykonaniem wyroków w sprawach karnych, jak również nad wykonaniem postanowień o tymczasowym aresztowaniu oraz innych orzeczeń o pozbawieniu wolności,
- 5) prowadzenie badań w zakresie problematyki przestępczości,
- 6) sprawowanie prokuratorskiej kontroli przestrzegania prawa przez terenowe organy administracji państwowej, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne, z wyjątkiem sądów, oraz przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i społeczne w zakresie wykonywanych przez nie funkcji administracji państwowej lub innych funkcji zleconych im przez ustawy,
- 7) współdziałanie z terenowymi organami władzy państwowej w zakresie czuwania przez nie nad przestrzeganiem praworządności ludowej, nad ochroną własności społecznej i zabezpieczeniem praw obywateli,
- 8) koordynowanie działalności w zakresie ścigania przestępstw, prowadzonej przez inne organy państwowe,
- 9) podejmowanie innych przewidzianych prawem czynności, niezbędnych dla umacniania praworządności ludowej i zapobiegania przestępczości.

2. W sprawach należących do zakresu działania sądów wojskowych oraz innych organów wojskowych czynności, o których mowa w ust. 1, wykonują prokuratorzy wojskowi.

Art. 4. 1. Prokurator Generalny podlega Radzie Państwa i działa zgodnie z jej wytycznymi.

2. Prokurator Generalny zdaje sprawę Radzie Państwa z działalności Prokuratury.

Art. 5. 1. Prokuratorzy są w sprawowaniu swych funkcji niezależni od terenowych organów władzy oraz od organów administracji państwowej i podlegają jedynie prokuratorom przełożonym.

2. W sprawowaniu swych funkcji prokuratorzy kierują się zasadą bezstronności i równego traktowania wszystkich obywateli.

Art. 6. 1. Terenowe organy władzy oraz organy administracji państwowej, a także państwowe, samorządowe i spółdzielcze jednostki organizacyjne oraz organizacje zawodowe i społeczne obowiązane są do udzielania Prokuratorowi Generalnemu i podległym mu prokuratorom pomocy w sprawowaniu ich funkcji.

2. Na życzenie rady narodowej lub jej prezydium prokurator wojewódzki i powiatowy składają informacje o stanie przestępczości i jej zwalczaniu oraz o ważniejszych wynikach prokuratorowskiej kontroli przestrzegania prawa na terenie województwa lub powiatu.

Rozdział 2.

Organizacja Prokuratury.

Art. 7. 1. Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej powołuje i odwołuje Rada Państwa.

2. Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest naczelnym organem Prokuratury. Prokurator Generalny:

- 1) kieruje całokształtem działalności Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) wydaje szczegółowe przepisy dotyczące działalności Prokuratury.

3. Prokurator Generalny może przedsięwziąć wszelkie czynności należące do zakresu działania Prokuratury lub zlecać ich wykonanie podległym mu prokuratorom, chyba że ustawa zastrzega określoną czynność wyłącznie jego właściwości.

Art. 8. 1. Zastępców Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej powołuje i odwołuje Rada Państwa.

2. Jednym z zastępców Prokuratora Generalnego jest Naczelny Prokurator Wojskowy, którego powołuje i odwołuje Rada Państwa na wspólny wniosek Prokuratora Generalnego i Ministra Obrony Narodowej. Naczelny Prokurator Wojskowy kieruje w zastępstwie Prokuratora Generalnego działalnością wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury.

Art. 9. 1. Prokuratorowi Generalnemu podlegają zastępcy Prokuratora Generalnego, zastępcy Naczelnego Prokuratora Wojskowego oraz prokuratorzy, zastępcy prokuratorów, wiceprokuratorzy i podprokuratorzy odpowiednich powszechnych lub wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury, a także oficerowie śledczy wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury.

2. Prokurator przełożony może przedsięwziąć czynności należące do jego zakresu działania lub zlecać ich wykonanie podległym prokuratorom, asesorom prokuratorowskim i oficerom śledczym, chyba że ustawa zastrzega określoną czynność wyłącznie jego właściwości.

3. Prokurator Generalny może powierzyć asesorowi prokuratorowskiemu na czas określony pełnienie czynności prokuratorowskich, jednakże bez prawa:

- 1) udziału w postępowaniu przed sądem wojewódzkim,
- 2) sporządzania środków zaskarżenia i wniosków do Sądu Najwyższego oraz występowania przed tym sądem,
- 3) stosowania tymczasowego aresztowania.

4. Osoby wymienione w ust. 1 i 3, z wyjątkiem oficerów śledczych, są prokuratorami w rozumieniu niniejszej ustawy oraz w rozumieniu przepisów postępowania karnego, cywilnego, administracyjnego i karno-administracyjnego oraz innych rodzajów postępowania, o których stanowią ustawy.

5. Osoby wymienione w ust. 1 oraz asesory i aplikanci prokuratorowscy są pracownikami prokuratorowskimi w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 10. 1. Na stanowisko prokuratora może być mianowany obywatel polski, który:

- 1) daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków prokuratora w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) korzysta z pełni praw obywatelskich i cywilnych,
- 3) posiada odpowiednie kwalifikacje moralne,
- 4) ukończył uniwersyteckie studia prawnicze,
- 5) odbył aplikację w Prokuraturze i złożył egzamin prokuratorowski,
- 6) posiada odpowiedni staż: w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — jeden rok pracy na stanowisku asesora, w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — staż służby przewidziany w przepisach o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych,
- 7) ukończył dwadzieścia pięć lat życia.

2. Na stanowisko prokuratora w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury może być mianowany tylko oficer zawodowy lub oficer służby okresowej.

3. Na stanowisko prokuratora może być mianowany również ten, kto odpowiada wymaganiom ustawowym na stanowisko sędziego.

4. Wymagania określone w ust. 1 pkt 1—5 i w ust. 2 stosuje się odpowiednio do mianowania na stanowisko asesora prokuratorowskiego lub oficera śledczego.

Art. 11. Prokurator Generalny może w wyjątkowych wypadkach zwolnić określoną osobę od odbycia aplikacji i złożenia egzaminu prokuratorowskiego oraz od wymaganego stażu, jeżeli posiada ona przygotowanie konieczne do wykonywania obowiązków na stanowisku prokuratora albo asesora prokuratorowskiego lub oficera śledczego.

Art. 12. 1. Prokuratorów Prokuratury Generalnej i prokuratorów wojewódzkich mianuje i zwalnia Rada Państwa na wniosek Prokuratora Generalnego.

2. Zastępców Naczelnego Prokuratora Wojskowego, prokuratorów Naczelnego Prokuratury Wojskowej i prokuratorów okręgów wojskowych mianuje i zwalnia Rada Państwa na wspólny wniosek Prokuratora Generalnego i Ministra Obrony Narodowej.

3. Pozostałych prokuratorów oraz asesorów prokuratorowskich mianuje i zwalnia Prokurator Generalny. Mianowanie i zwolnienie prokuratora w wojskowej jednostce organizacyjnej Prokuratury następuje w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 13. 1. Zwolnienie prokuratora ze służby w powszechnych lub wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje:

- 1) w razie stwierdzenia, że nie daje on rękojmi należytego wykonywania obowiązków prokuratora, przy czym przed powzięciem decyzji należy umożliwić zainteresowanemu złożenie w tym przedmiocie wyjaśnień,
- 2) w innych wypadkach, gdy ogólne przepisy o pracownikach państwowych albo przepisy o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych przewidują obowiązkowe zwolnienie ze służby państwowej lub z wojskowej służby zawodowej albo okresowej.

2. Zwolnienie prokuratora ze służby w jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje również w razie choroby, ułomności lub upadku sił, jeżeli okoliczności te spowodowały trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków prokuratora i zostały stwierdzone przez właściwą komisję lekarską.

3. W powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury zwolnienie następuje również, gdy prokurator przekroczył sześćdziesiąt pięć lat życia, chyba że Prokurator Generalny na wniosek zainteresowanego wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukończenia

lat siedemdziesięciu. W odniesieniu do prokuratorów mianowanych przez Radę Państwa zgody udziela Rada Państwa na wniosek Prokuratora Generalnego.

4. W wypadkach wskazanych w ust. 1 pkt 1 oraz w ust. 2 i 3 rozwiązanie stosunku służbowego z prokuratorem pełniącym służbę w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje za trzymiesięcznym wypowiedzeniem.

5. Postanowienia ust. 1—4 mają odpowiednie zastosowanie do zwolnienia ze służby asesora prokuratorskiego oraz oficera śledczego.

Art. 14. 1. Powszechnymi jednostkami organizacyjnymi Prokuratury są: Prokuratura Generalna oraz prokuratury wojewódzkie i powiatowe.

2. Wojskowymi jednostkami organizacyjnymi Prokuratury są: Naczelna Prokuratura Wojskowa, prokuratury okręgów wojskowych oraz wojskowe prokuratury garnizonowe.

3. W miarę potrzeby mogą być tworzone inne powszechne lub wojskowe jednostki organizacyjne Prokuratury.

4. Powszechne jednostki organizacyjne Prokuratury tworzy i znosi Prokurator Generalny, a wojskowe Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym.

Art. 15. 1. W Prokuraturze Generalnej działa kolegium jako organ doradczy Prokuratora Generalnego, powołany do wyrażania opinii w węzłowych zagadnieniach związanych z działalnością Prokuratury.

2. Członków kolegium powołuje i odwołuje Rada Państwa na wniosek Prokuratora Generalnego.

Art. 16. 1. Wewnętrzna organizację powszechnych jednostek organizacyjnych Prokuratury określa statut organizacyjny nadany przez Radę Państwa na wniosek Prokuratora Generalnego.

2. Wewnętrzna organizację wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury określa statut nadany przez Radę Państwa na wniosek Ministra Obrony Narodowej przedstawiony w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym.

Art. 17. Aplikacja w Prokuraturze polega na przygotowaniu aplikanta do należytego wykonywania obowiązków prokuratora. Aplikacja trwa dwa lata.

Art. 18. 1. Na stanowisko aplikanta prokuratorskiego może być mianowany obywatel polski, który odpowiada wymaganiom określonym w art. 10 ust. 1 pkt 1—4.

2. Na stanowisko aplikanta w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury może być mianowany tylko oficer zawodowy albo oficer służby okresowej.

3. Aplikanta prokuratorskiego mianuje i zwalnia: w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — prokurator wojewódzki, a w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — Naczelny Prokurator Wojskowy.

4. Zwolnienie aplikanta w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury następuje za trzymiesięcznym wypowiedzeniem.

Art. 19. 1. Po ukończeniu aplikacji obowiązuje aplikanta złożenie egzaminu prokuratorskiego.

2. Po złożeniu egzaminu prokuratorskiego aplikant zostaje mianowany na stanowisko asesora prokuratorskiego lub oficera śledczego, o ile nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 13 ust. 1 i 2.

Art. 20. Szczegółowe przepisy o przebiegu aplikacji w Prokuraturze oraz o egzaminie prokuratorskim wydaje dla powszechnych jednostek organizacyjnych Prokuratury — Prokurator Generalny, a dla wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury — Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym.

Art. 21. 1. Pracownikami administracyjnymi Prokuratury są w rozumieniu niniejszej ustawy osoby zatrudnione w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury, nie będące pracownikami prokuratorskimi.

2. Prokurator Generalny określa kwalifikacje pracowników administracyjnych wymagane dla objęcia poszczególnych stanowisk.

Rozdział 3.

Działalność Prokuratury.

1. Ściganie przestępstw.

Art. 22. 1. Prokurator stosownie do przepisów ustawy wszczyną i prowadzi postępowanie przygotowawcze albo zleca wszczęcie lub prowadzenie takiego postępowania właściwemu organowi ścigania.

2. W toku postępowania przygotowawczego prokurator stosuje w wypadkach przewidzianych w ustawie środki zapobiegające uchylaniu się od sądu.

3. Tymczasowe aresztowanie może nastąpić tylko po uprzednim przesłuchaniu przez prokuratora osoby podlegającej aresztowaniu, chyba że sprawca się ukrywa.

Art. 23. Prokurator sprawuje nadzór nad postępowaniem przygotowawczym, prowadzonym przez Milicję Obywatelską lub inny organ ścigania. Zarządzenia prokuratora w postępowaniu przygotowawczym są dla organu ścigania wiążące.

Art. 24. 1. W wypadku gdy postępowanie przygotowawcze ujawni istnienie okoliczności, sprzyjających popełnieniu przestępstw lub utrudniających ich wykrycie, prokurator kieruje wystąpienie do odpowiedniego organu.

2. W wystąpieniu prokurator może żądać również przeprowadzenia kontroli, a także wszczęcia przeciwko winnym postępowania w przedmiocie odpowiedzialności służbowej, dyscyplinarnej lub materialnej.

3. Do wystąpienia w tym trybie stosuje się odpowiednio przepisy art. 52 ust. 1 i art. 53.

Art. 25. W razie umorzenia postępowania przygotowawczego prokurator może, stosownie do okoliczności, przesłać sprawę właściwym organom w celu wszczęcia postępowania karno-administracyjnego, dyscyplinarnego lub służbowego albo w celu rozpatrzenia sprawy przez sąd społeczny.

Art. 26. Wydawane przez ministrów zarządzenia, instrukcje, rozkazy i wytyczne o charakterze ogólnym, dotyczące postępowania przygotowawczego, wymagają uprzedniego uzgodnienia z Prokuratorem Generalnym, a wydawane przez organy państwowe stopnia wojewódzkiego i powiatowego — uzgodnienia z prokuratorem wojewódzkim lub powiatowym.

Art. 27. 1. Prokurator Generalny może występować do naczelnych i centralnych organów administracji państwowej o podjęcie środków w celu usprawnienia działalności podległych im organów w zakresie postępowania przygotowawczego.

2. Uprawnienia określone w ust. 1 przysługują odpowiednio prokuratorom wojewódzkim i powiatowym w stosunku do organów państwowych stopnia wojewódzkiego i powiatowego.

Art. 28. W sprawach należących do zakresu działania sądów wojskowych uprawnienia przewidziane w art. 26 i 27 przysługują również Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu oraz odpowiednio — podległym mu prokuratorom wojskowym.

2. Udział prokuratora w postępowaniu sądowym.

Art. 29. 1. W postępowaniu karnym przed sądem prokurator wnosi i popiera oskarżenie. Prokurator może również popierać oskarżenie w sprawach wniesionych przez innych oskarżycieli oraz obejmować oskarżenie w tych sprawach.

2. W wypadku gdy wyniki postępowania sądowego nie potwierdzają zarzutów oskarżenia, prokurator odstępuje od oskarżenia.

3. Prokurator wnosi w wypadkach przewidzianych w ustawie środki zaskarżenia od orzeczeń sądu.

Art. 30. Uznając, że tego wymaga ochrona praworządności, praw obywateli, interesu społecznego lub własności społecznej, prokurator wytacza lub popiera powództwo cywilne w sprawach karnych oraz, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wytacza powództwo w postępowaniu cywilnym, a także może brać udział w każdym stadium postępowania toczącego się przed sądem z czyjegokolwiek powództwa.

Art. 31. Nadzwyczajne środki zaskarżenia od orzeczeń prawomocnych kończących postępowanie wnosi do Sądu Najwyższego Prokurator Generalny. W sprawach należących do zakresu działania sądów wojskowych uprawnienia te przysługują również Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu.

Art. 32. 1. Prokurator Generalny zgłasza Sądowi Najwyższemu i popiera wnioski w zakresie sprawowanego przez Sąd Najwyższy nadzoru nad orzecznictwem sądów powszechnych i szczególnych.

2. W szczególności Prokurator Generalny zgłasza wnioski o ustalenie wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej oraz wnioski o wyjaśnienie przepisów prawnych, które budzą wątpliwości albo których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie.

3. Nadzór nad wykonaniem wyroków w sprawach karnych oraz orzeczeń o pozbawieniu wolności.

Art. 33. Prokurator sprawuje w granicach przewidzianych ustawą nadzór nad wykonaniem wyroków w sprawach karnych, postanowień o tymczasowym aresztowaniu oraz innych orzeczeń i decyzji o pozbawieniu wolności. Przepis ten nie narusza ustawowych uprawnień sądów.

Art. 34. 1. Nadzór penitencyjny prokuratora nad zakładami, w których przebywają osoby pozbawione wolności, obejmuje przede wszystkim kontrolę legalności osadzania w nich tych osób oraz kontrolę legalności wykonywania kary pozbawienia wolności, jak również wszelkich orzeczeń i decyzji o pozbawieniu wolności.

2. Prokurator Generalny w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, a w razie potrzeby również z innymi właściwymi ministrami określi szczegółowo zakres prokuratorzkiego nadzoru penitencyjnego oraz tryb jego wykonywania.

Art. 35. Prokuratorowi przysługuje prawo wstępu w każdym czasie do pomieszczeń zakładu, w którym przebywają osoby pozbawione wolności, jak również przeglądania dokumentów i żądania wyjaśnień od administracji zakładu, przeprowadzania rozmów z osobami osadzonymi w zakładzie oraz badania ich skarg i wniosków.

Art. 36. 1. W razie stwierdzenia faktu niezgodnego z prawem pozbawienia wolności prokurator zarządza natychmiastowe zwolnienie.

2. Prokurator może wstrzymać wykonanie każdej decyzji administracji zakładu, w którym przebywają osoby pozbawione wolności, jeżeli decyzja ta dotyczy osoby pozbawionej wolności i jest sprzeczna z prawem. O wstrzymaniu wykonania decyzji prokurator zawiadamia niezwłocznie organ nadrzędny nad administracją zakładu.

Art. 37. 1. Prokurator Generalny przedstawia Radzie Państwa wnioski w przedmiocie ulaskawienia osób skazanych przez sądy.

2. W odniesieniu do wniosków w przedmiocie ulaskawienia osób skazanych przez sądy wojskowe uprawnienie określone w ust. 1 przysługuje również Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu.

4. Badanie zagadnień przestępczości.

Art. 38. Prokurator Generalny prowadzi przez podległych mu prokuratorów badania dotyczące stanu i przyczyn przestępczości oraz środków jej zwalczania.

Art. 39. 1. Jeżeli wyniki badań to uzasadniają, Prokurator Generalny występuje z wnioskiem do właściwego organu o wydanie lub zmianę odpowiednich przepisów albo o podjęcie innych czynności w celu przeciwdziałania przestępczości.

2. Zadania określone w ust. 1 wykonują również prokuratorzy wojewódzcy i powiatowi w stosunku do organów terenowych.

Art. 40. 1. W odniesieniu do przestępstw należących do zakresu działania sądów wojskowych czynności określone w art. 38 i 39 ust. 1 podejmuje Naczelnny Prokurator Wojskowy.

2. Czynności określone w art. 39 mogą podejmować w zakresie swego działania również prokuratorzy okręgów wojskowych i prokuratorzy garnizonowi.

5. Prokuratorzka kontrola przestrzegania prawa.

Art. 41. Prokurator czuwa nad przestrzeganiem prawa przez terenowe organy administracji państwowej, przedsiębiorstwa państwowe oraz przez inne jednostki organizacyjne i organizacje określone w art. 3 ust. 1 pkt 6.

Art. 42. 1. Prokurator Generalny informuje Prezesa Rady Ministrów i zainteresowanych ministrów o ważniejszych wynikach prokuratorzkiej kontroli przestrzegania prawa.

2. W uzasadnionych wypadkach Prokurator Generalny zgłasza Prezesowi Rady Ministrów i zainteresowanym ministrom propozycje i wnioski, zmierzające do usunięcia stwierdzonych uchybień lub do usprawnienia działalności administracji i gospodarki.

3. W wypadku gdy zwróci się o to Prezes Rady Ministrów lub właściwy minister, Prokurator Generalny zarządza przeprowadzenie kontroli przestrzegania prawa przez określone organy albo w określonych zagadnieniach.

Art. 43. 1. W uzasadnionych wypadkach prokuratorzy wojewódzcy i powiatowi zgłaszają prezydium rad narodowych odpowiedniego stopnia propozycje i wnioski zmierzające do usunięcia stwierdzonych uchybień lub do usprawnienia działalności administracji i gospodarki na terenie województwa lub powiatu.

2. Na wniosek prezydium rady narodowej odpowiedniego stopnia prokuratorzy wojewódzcy lub powiatowi zarządzą przeprowadzenie kontroli przestrzegania prawa przez określone organy albo w określonych zagadnieniach.

Art. 44. 1. Prokurator czuwa nad stosowaniem prawa w postępowaniu administracyjnym oraz w innych rodzajach postępowania, o których stanowią ustawy.

2. Prokurator może domagać się wszczęcia postępowania określonego w ust. 1, a także brać udział w takim postępowaniu w każdym jego stadium. Prokuratorowi przysługują wówczas prawa strony, a ponadto prawo wnoszenia sprzeciwu i innych przewidzianych w przepisach szczególnych środków zaskarżenia od ostatecznych lub prawomocnych decyzji oraz orzeczeń.

Art. 45. 1. Powziąwszy wiadomość o naruszeniu prawa przez organ, jednostkę organizacyjną lub organizację, określone w art. 3 ust. 1 pkt 6, prokurator podejmuje stosowne czynności, zmierzające do wyjaśnienia sprawy.

2. Prokurator wojskowy działa również w razie powzięcia wiadomości o naruszeniu przez organ wojskowy rozkazów lub zarządzeń Ministra Obrony Narodowej o charakterze ogólnym.

3. Prokurator może odstąpić od wyjaśnienia sprawy w wypadku niewyczerpania przez stronę zwykłych środków

prawnych, służących jej w postępowaniu przed właściwymi organami lub w wypadku wkroczenia właściwego organu nadzoru.

Art. 46. 1. Prokurator wnosi sprzeciw przeciwko niezgodnym z prawem aktom prawnym o charakterze ogólnym oraz wytycznym, wydanym przez organy, jednostki organizacyjne i organizacje, określone w art. 3 ust. 1 pkt 6.

2. Prokurator wojskowy wnosi nadto sprzeciw przeciwko wydanym przez organy wojskowe rozkazom lub zarządzeniom niezgodnym z rozkazami lub zarządzeniami Ministra Obrony Narodowej o charakterze ogólnym.

Art. 47. 1. Prokurator wnosi również sprzeciw przeciwko niezgodnym z prawem ostatecznym lub prawomocnym decyzjom i innym rozstrzygnięciom w indywidualnych sprawach, wydanym przez organy, jednostki organizacyjne i organizacje określone w art. 3 ust. 1 pkt 6, jeżeli decyzje te lub rozstrzygnięcia mogą być zmienione lub uchylone na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego lub innych przepisów.

2. Prokurator, wnosząc sprzeciw, może w uzasadnionych wypadkach złożyć wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji lub innego rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie do czasu załatwienia sprzeciwu.

Art. 48. 1. Prokurator odpowiedniego stopnia wnosi sprzeciw do właściwego organu nadrzędnego albo do organu, jednostki organizacyjnej lub organizacji, które wydały akt prawny o charakterze ogólnym, wytyczne albo decyzje lub inne rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie, o ile są one uprawnione do ich uchylenia lub zmiany.

2. Sprzeciw przeciwko aktowi prawnemu o charakterze ogólnym, wytycznym oraz decyzji lub innemu rozstrzygnięciu w indywidualnej sprawie, wydanym przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej albo przez przewodniczącego tego prezydium, wnosi Prokurator Generalny.

3. Organ, który otrzymał sprzeciw prokuratora, zawiadamia o nim strony.

Art. 49. 1. Sprzeciw powinien być załatwiony w terminie trzydziestu dni od daty jego wniesienia. Jeżeli sprzeciw zawiera wnioski o wstrzymanie wykonania decyzji lub innego rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie do czasu załatwienia sprzeciwu, wniosek ten powinien być rozpoznany niezwłocznie.

2. Jeżeli do załatwienia sprzeciwu właściwy jest organ kolegialny, termin określony w ust. 1 może być przedłużony do dnia najbliższego posiedzenia organu.

3. Prokurator może być obecny przy rozpatrywaniu sprzeciwu przez organ kolegialny. O terminie posiedzenia organ zawiadamia prokuratora.

Art. 50. 1. O sposobie załatwienia sprzeciwu należy niezwłocznie zawiadomić prokuratora, który wniósł sprzeciw.

2. Jeżeli właściwy organ uzna sprzeciw za uzasadniony, powinien uchylić lub zmienić akt prawny o charakterze ogólnym, wytyczne, decyzję lub inne rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie albo spowodować ich uchylenie, zmianę lub wznowienie postępowania.

Art. 51. 1. Prokurator kieruje wystąpienie w wypadku:

- 1) gdy naruszenie prawa w akcie prawnym o charakterze ogólnym, w wytycznych albo decyzji lub innym rozstrzygnięciu w indywidualnej sprawie nie daje podstaw do ich zmiany lub uchylenia,

- 2) gdy naruszenie prawa polega na bezczynności organu,

- 3) gdy zmiana lub uchylenie wadliwej decyzji lub innego rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie nie są możliwe w myśl obowiązujących przepisów albo gdy wniesienie sprzeciwu lub innego przewidzianego w przepisach szczególnych środka zaskarżenia byłoby bezprzedmiotowe,

- 4) gdy zachodzi potrzeba podjęcia przez organ nadzoru lub kontroli czynności, mających na celu zapobieganie naruszeniom prawa, lub potrzeba zwrócenia uwagi na okoliczności wpływające ujemnie na przestrzeganie prawa.

2. Prokurator wojskowy kieruje ponadto wystąpienie w wypadku, gdy zachodzi potrzeba zwrócenia uwagi na okoliczności wpływające ujemnie na stan dyscypliny wojskowej i porządku wojskowego.

Art. 52. 1. Prokurator kieruje wystąpienie do organu, jednostki organizacyjnej lub organizacji, których działalności wystąpienie dotyczy, lub do ich organu nadrzędnego.

2. W wystąpieniu prokurator może również żądać przeprowadzenia kontroli, a także wszczęcia przeciwko winnym postępowania w przedmiocie odpowiedzialności służbowej, dyscyplinarnej lub materialnej.

Art. 53. 1. Organ, do którego skierowano wystąpienie, obowiązany jest w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania wystąpienia zawiadomić prokuratora o powziętej decyzji lub o zajętej stanowisku.

2. Do rozpatrywania wystąpień stosuje się odpowiednio przepisy art. 49 ust. 2 i 3.

Art. 54. 1. W toku wykonywania prokuratorowskiej kontroli przestrzegania prawa prokurator może:

- 1) żądać nadesłania lub przedstawienia akt oraz wszelkich niezbędnych dokumentów i pisemnych wyjaśnień,
- 2) żądać złożenia wyjaśnień i przestudować świadków,
- 3) zasięgać opinii biegłych,
- 4) zbierać inne niezbędne materiały.

2. Prokurator wojskowy może nadto:

- 1) zaznajamiać się w zakresie niezbędnym dla danego wypadku z poszczególnymi zagadnieniami wojskowymi,
- 2) zwracać się do właściwych dowódców (szefów) o przeprowadzenie badań lub szczegółowej kontroli działalności organów wojskowych.

3. Do czynności przewidzianych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, dotyczące doręczania wezwań, terminów, prawa odmowy zeznań i odmowy odpowiedzi na pytania, uprzedzenia o odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań oraz skutków niezastosowania się do żądań organu.

Art. 55. 1. Jeżeli właściwy prokurator uważa uchwałę rady narodowej za niezgodną z prawem, zwraca się on o uchylenie lub zmianę uchwały do rady narodowej, która tę uchwałę podjęła, lub kieruje wniosek o uchylenie lub zawieszenie wykonania tej uchwały do organu właściwego w myśl ustawy o radach narodowych.

2. Wniosek o uchylenie lub zawieszenie wykonania niezgodnej z prawem uchwały wojewódzkiej rady narodowej kieruje Prokurator Generalny.

3. Przepisy art. 49, 50 i 54 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 56. 1. Jeżeli Prokurator Generalny uważa akt prawny o charakterze ogólnym lub wytyczne wydane przez ministra za niezgodne z prawem, występuje do ministra o zmianę lub uchylenie aktu lub wytycznych. Przepis art. 53 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą rozporządzeń i zarządzeń, a w Siłach Zbrojnych także rozkazów, regulaminów i innych przepisów, wydanych przez ministrów na podstawie ustaw i w celu ich wykonania albo też w wykonaniu uchwał Rządu.

3. Jeżeli Prokurator Generalny uważa ostateczną lub prawomocną decyzję albo inne rozstrzygnięcie w indywidualnej sprawie wydane przez ministra za niezgodne z prawem, kieruje wystąpienie do ministra na zasadach i w trybie art. 150 kodeksu postępowania administracyjnego.

Rozdział 4.

Pracownicy Prokuratury.

1. Obowiązki i prawa.

Art. 57. 1. Do pracowników prokuratorskich i administracyjnych w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury stosuje się ogólne przepisy dotyczące pracowników państwowych, o ile ustawa niniejsza lub przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

2. Uposażenie pracowników wymienionych w ust. 1 ustala Rada Państwa.

Art. 58. 1. Prokuratorowi nie wolno obok plastowanego stanowiska zajmować żadnego urzędu państwowego z wyjątkiem stanowiska pracownika naukowo-dydaktycznego lub naukowo-badawczego albo wykładowcy, jeżeli zajmowanie takiego stanowiska nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków prokuratora.

2. Prokuratorowi nie wolno wykonywać zajęć ubocznych, które by przeszkadzały mu w pełnieniu obowiązków prokuratora albo mogły uchybiać godności jego urzędu lub podważać zaufanie do jego bezstronności.

3. Prokurator Generalny decyduje o udzieleniu zezwolenia na zajęcie uboczne, jak również o tym, czy zajmowanie stanowiska pracownika naukowo-dydaktycznego, naukowo-badawczego lub wykładowcy nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków prokuratora.

Art. 59. 1. Jeżeli dobro służby tego wymaga, Prokurator Generalny może delegować prokuratora do Innej jednostki organizacyjnej Prokuratury na czas nie dłuższy niż sześć miesięcy w ciągu roku.

2. Delegację na okres do dwóch miesięcy w ciągu roku może zarządzić również prokurator wojewódzki.

Art. 60. 1. Nadużycie przez prokuratora wolności słowa przy wykonywaniu obowiązków służbowych, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego obrazę lub zniesławienie strony, jej pełnomocnika lub obrońcy, świadka lub biegłego, podlega ściganiu wyłącznie w drodze dyscyplinarnej.

2. Ściganie prokuratora w trybie karno-administracyjnym może nastąpić tylko za zgodą właściwej komisji dyscyplinarnej. Przepis ten nie dotyczy postępowania mandatorowego.

Art. 61. Strój urzędowy prokuratorów biorących udział w rozprawach sądowych określa Prokurator Generalny w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 62. Przepisów art. 58, 59, 60 ust. 2 i art. 61 nie stosuje się do pracowników prokuratorskich wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury. Obowiązki i prawa tych pracowników określają przepisy o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych.

2. Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 63. Za przewinienie służbowe i uchybienia godności urzędu (przewinienia dyscyplinarne), za nadużycie wolności słowa określone w art. 60 ust. 1 prokuratorzy, asesory i oficerowie śledczy Prokuratury oraz aplikanci powszechnych jednostek organizacyjnych Prokuratury odpowiadają dyscyplinarnie na zasadach przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art. 64. Kary dyscyplinarne w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury są następujące:

- 1) nagana,
- 2) surowa nagana,

- 3) dyscyplinarne przeniesienie do innej miejscowości na równorzędne stanowisko służbowe,
- 4) obniżenie uposażenia zasadniczego o jedną grupę,
- 5) przeniesienie w tej samej lub innej miejscowości na niższe stanowisko służbowe z odpowiednim obniżeniem uposażenia,
- 6) wydalenie ze służby prokuratorskiej.

Art. 65. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnionym przewinieniu ani po upływie pięciu lat od popełnienia przewinienia.

2. Przełożonym dyscyplinarnym w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury jest Prokurator Generalny w stosunku do wszystkich pracowników prokuratorskich oraz prokurator wojewódzki w stosunku do podległych mu pracowników prokuratorskich.

Art. 66. 1. W sprawach dyscyplinarnych orzekają:

- 1) w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury:
 - a) w pierwszej instancji — Komisja Dyscyplinarna w Prokuraturze Generalnej oraz komisje dyscyplinarne w prokuraturach wojewódzkich,
 - b) w drugiej instancji — Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna działająca w Prokuraturze Generalnej,
- 2) w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — Komisja Dyscyplinarna w Naczelnej Prokuraturze Wojskowej.

2. Przewodniczących i członków komisji dyscyplinarnych, określonych w ust. 1 pkt 1, powołuje na okres dwóch lat Prokurator Generalny po wysłuchaniu opinii kolegium Prokuratury Generalnej.

3. Przewodniczącego i członków Komisji Dyscyplinarnej w Naczelnej Prokuraturze Wojskowej powołuje na okres dwóch lat Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym.

4. Członkowie komisji dyscyplinarnych są w zakresie orzekania niezawiśli i podlegają tylko ustawom.

Art. 67. 1. Pracownik prokuratorski, przeciwko któremu wszczęto postępowanie dyscyplinarne, może być zawieszony w czynnościach, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków.

2. Prawo zawieszenia w czynnościach przysługuje: w powszechnych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — przełożonym dyscyplinarnym, a w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury — Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu.

Art. 68. 1. Za przewinienia dyscyplinarne mniejszej wagi, nie uzasadniające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, przełożeni prokuratorzy wymierzają podległym sobie pracownikom prokuratorskim kary porządkowe upomnienia.

2. Od kary porządkowej upomnienia przysługuje ukaranemu odwołanie do prokuratora nadrzędnego.

3. W wypadkach mniejszej wagi również komisja dyscyplinarna może wymierzyć karę porządkową upomnienia zamiast kary określonej w art. 64 lub 75.

Art. 69. 1. Szczegółowe przepisy o zasadach odpowiedzialności dyscyplinarnej, sposobie powoływania i organizacji komisji dyscyplinarnych, o rzecznikach dyscyplinarnych oraz o trybie postępowania dyscyplinarnego określa regulamin dyscyplinarny pracowników prokuratorskich.

2. Regulamin wydaje Rada Państwa dla powszechnych jednostek organizacyjnych Prokuratury — na wniosek Prokuratora Generalnego, a dla wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury — na wniosek Ministra Obrony Narodowej przedstawiony w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym.

Rozdział 5.

Przepisy szczególne dotyczące prokuratorów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury.

Art. 70. 1. Wojskowe jednostki organizacyjne Prokuratury wchodzą w skład Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. W zakresie służby wojskowej Naczelny Prokurator Wojskowy podlega Ministrowi Obrony Narodowej, a inni prokuratorzy wojskowi właściwym dowódcom.

Art. 71. 1. Naczelny Prokurator Wojskowy składa Ministrowi Obrony Narodowej sprawozdanie z działalności prokuratorów wojskowych oraz informuje go bieżąco o ich pracy.

2. Minister Obrony Narodowej może określać zadania prokuratorów wojskowych w zakresie zapobiegania przestępczości oraz umacniania dyscypliny i porządku wojskowego.

Art. 72. 1. Zwolnienie prokuratora ze służby w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury może nastąpić we wszystkich wypadkach, w których stosownie do przepisów o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych może nastąpić zwolnienie oficera z wojskowej służby zawodowej lub okresowej.

2. Jeżeli prokurator wojskowy zwolniony ze służby w Prokuraturze z przyczyny określonej w art. 13 ust. 1 pkt 1 nie zostanie wyznaczony na inne stanowisko służbowe w Siłach Zbrojnych, może być zwolniony z wojskowej służby zawodowej lub okresowej z zachowaniem wszelkich uprawnień, przysługujących oficerom zwolnionym ze służby z przyczyn, które nie powodują pozbawienia tych uprawnień.

3. Prokuratora wojskowego nie można zwolnić z wojskowej służby zawodowej przed zwolnieniem go ze stanowiska prokuratorowskiego.

Art. 73. 1. Prokuratorów, zastępców prokuratorów, wiceprokuratorów i podprokuratorów w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury wyznacza, przenosi i zwalnia ze stanowisk służbowych Minister Obrony Narodowej na wniosek Naczelnego Prokuratora Wojskowego w trybie określonym w przepisach o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych.

2. Oficerów śledczych mianuje, przenosi i zwalnia Naczelny Prokurator Wojskowy.

3. Naczelny Prokurator Wojskowy może powierzyć czasowe pełnienie funkcji prokuratora wojskowego lub oficera śledczego oficerowi rezerwy zaliczonemu do korpusu osobowego oficerów sprawiedliwości i odbywającemu ćwiczenia wojskowe.

4. Zasady wyznaczania oficerów i chorążych zawodowych, podoficerów zawodowych (nadterminowych) oraz pracowników cywilnych na stanowiska nieprokuratorowskie w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury oraz kwalifikacje wymagane do objęcia tych stanowisk określają odrębne przepisy.

Art. 74. 1. W odniesieniu do prokuratorów wojskowych i oficerów śledczych przepis art. 63 dotyczy tylko takich przewinień dyscyplinarnych oraz czynów naruszających ho-

nor i godność żołnierską, które popełnione zostały podczas lub w związku z wykonywaniem funkcji prokuratorowskich (oficera śledczego).

2. Za inne przewinienia dyscyplinarne oraz czyny naruszające honor i godność żołnierską prokuratorzy wojskowi i oficerowie śledczy odpowiadają na zasadach ogólnych określonych w przepisach o odpowiedzialności dyscyplinarnej żołnierzy, z tym że prawo karania ich za przewinienia dyscyplinarne przysługuje jedynie przełożonym prokuratorom oraz Ministrowi Obrony Narodowej.

Art. 75. Kary dyscyplinarne w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury są następujące:

- 1) nagana,
- 2) surowa nagana,
- 3) ostrzeżenie o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku,
- 4) przeniesienie na niższe stanowisko,
- 5) ostrzeżenie o niepełnej przydatności w służbie prokuratorowskiej (w wykonywaniu funkcji oficera śledczego),
- 6) wydalenie ze służby prokuratorowskiej (pozbawienie funkcji oficera śledczego).

Art. 76. 1. Komisja dyscyplinarna wymierzająca karę wydalenia ze służby prokuratorowskiej (pozbawienia funkcji oficera śledczego) może wystąpić z wnioskiem do Ministra Obrony Narodowej o zwolnienie ukaranego z wojskowej służby zawodowej lub o pozbawienie go stopnia oficerskiego. W rozumieniu ustawy o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych zwolnienie takie równoznaczne jest ze zwolnieniem z powodu ukarania karą dyscyplinarną usunięciem z wojskowej służby zawodowej, zaś wniosek o pozbawienie stopnia oficerskiego jest równoznaczny z wnioskiem oficerskiego sądu honorowego w tym przedmiocie.

2. Przewidziane w art. 67 zawieszenie w czynnościach służbowych prokuratorów wojskowych i oficerów śledczych pociąga za sobą skutki zawieszenia na podstawie wojskowych przepisów dyscyplinarnych.

Art. 77. Do pracowników prokuratorowskich wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury stosuje się, w sprawach nie uregulowanych niniejszą ustawą, przepisy o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych.

Rozdział 6.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 78. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy były prokuratorami, oficerami śledczymi, asesorami i aplikantami prokuratury powszechnej i wojskowej, stają się pracownikami prokuratorowskimi powszechnych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 79. 1. Osoby, które nie spełniają warunku przewidzianego w art. 10 ust. 1 pkt 4, a na stanowisko prokuratora lub oficera śledczego mianowane zostały przed dniem wejścia w życie ustawy, obowiązane są go dopełnić w ciągu siedmiu lat od jej wejścia w życie.

2. Prokurator Generalny może w uzasadnionych wypadkach udzielić zwolnienia od obowiązku określonego w ust. 1.

Art. 80. 1. Prokurator Generalny może w uzasadnionych wypadkach skrócić do półtora roku okres aplikacji osobom, będącym aplikantami Prokuratury w chwili wejścia w życie ustawy.

2. W odniesieniu do aplikantów wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury uprawnienie określone w ust. 1 przysługuje Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu.

Art. 81. Do pracowników prokuratorskich powszechnych jednostek organizacyjnych Prokuratury nie stosuje się przepisów dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. Nr 22, poz. 139 z późniejszymi zmianami).

Art. 82. Przepisy niniejszej ustawy, w których jest mowa:

- 1) o ministrach — stosuje się również do przewodniczących komisji i komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej oraz do kierowników urzędów centralnych,
- 2) o wojewódzkich radach narodowych — stosuje się również do rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 3) o powiatowych radach narodowych — stosuje się również do rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

Art. 83. W kodeksie postępowania karnego:

- 1) w art. 51 skreśla się § 2,
- 2) w art. 219 § 1 skreśla się wyrazy „referendarz śledczy”,
- 3) w art. 235 § 1 i § 2 dwukrotnie skreśla się wyrazy „albo na jego zlecenie referendarz śledczy lub asesor prokuratury”,
- 4) w art. 245² skreśla się § 2,
- 5) w art. 354 § 1 skreśla się wyrazy „referendarza śledczego i asesora prokuratury”.

Art. 84. W prawie o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 50:
 - a) w lit. e) dodaje się na końcu wyrazy „lub prokuratorską”,
 - b) w lit. f) dodaje się na końcu wyrazy „lub prokuratorski”,
 - c) w lit. g) po wyrazach „asesora sądowego” dodaje się wyrazy „lub prokuratorskiego”,
- 2) w art. 51 skreśla się § 2,

3) w art. 135 przepisowi § 1 nadaje się brzmienie:

„§ 1. Aplikanta, który ukończył aplikację sądową lub prokuratorską i złożył egzamin sędziowski lub prokuratorski, Minister Sprawiedliwości może mianować asesorem sądowym”.

Art. 85. W ustawie z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 57, poz. 309) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 64:

- a) w ust. 1 dodaje się po wyrazach „aplikacji sądowej” wyrazy „lub prokuratorskiej”, a po wyrazach „egzaminu sędziowskiego” wyrazy „lub prokuratorskiego”,
- b) w ust. 2 dodaje się po wyrazach „kwalifikacje sędziowskie” wyrazy „lub prokuratorskie”,

2) w art. 66:

- a) w ust. 1 dodaje się po wyrazach „aplikacji sądowej” wyrazy „lub prokuratorskiej”, a po wyrazach „egzaminu sędziowskiego” wyrazy „lub prokuratorskiego”,
- b) w ust. 2 dodaje się po wyrazach „aplikację sądową” wyrazy „lub prokuratorską”, a po wyrazach „egzamin sędziowski” wyrazy „lub prokuratorski”.

Art. 86. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie zachowują moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 87. Traca moc:

- 1) ustawa z dnia 20 lipca 1950 r. o Prokuraturze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 38, poz. 346),
- 2) dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 września 1944 r. Prawo o ustroju Sądów Wojskowych i Prokuratury Wojskowej (Dz. U. Nr 6, poz. 29 z późniejszymi zmianami) w części dotyczącej Prokuratury Wojskowej z wyjątkiem art. 9 i 10 tego dekretu.

Art. 88. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*